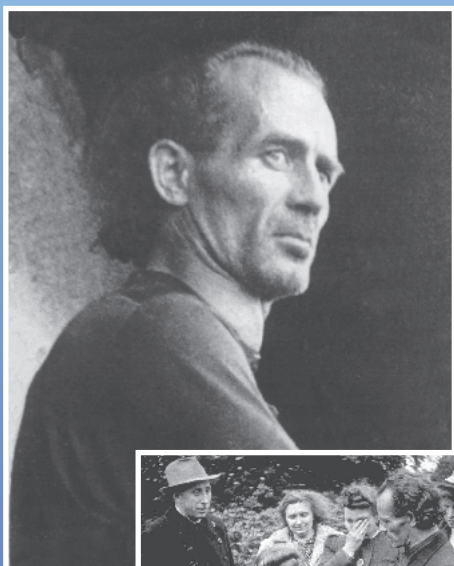

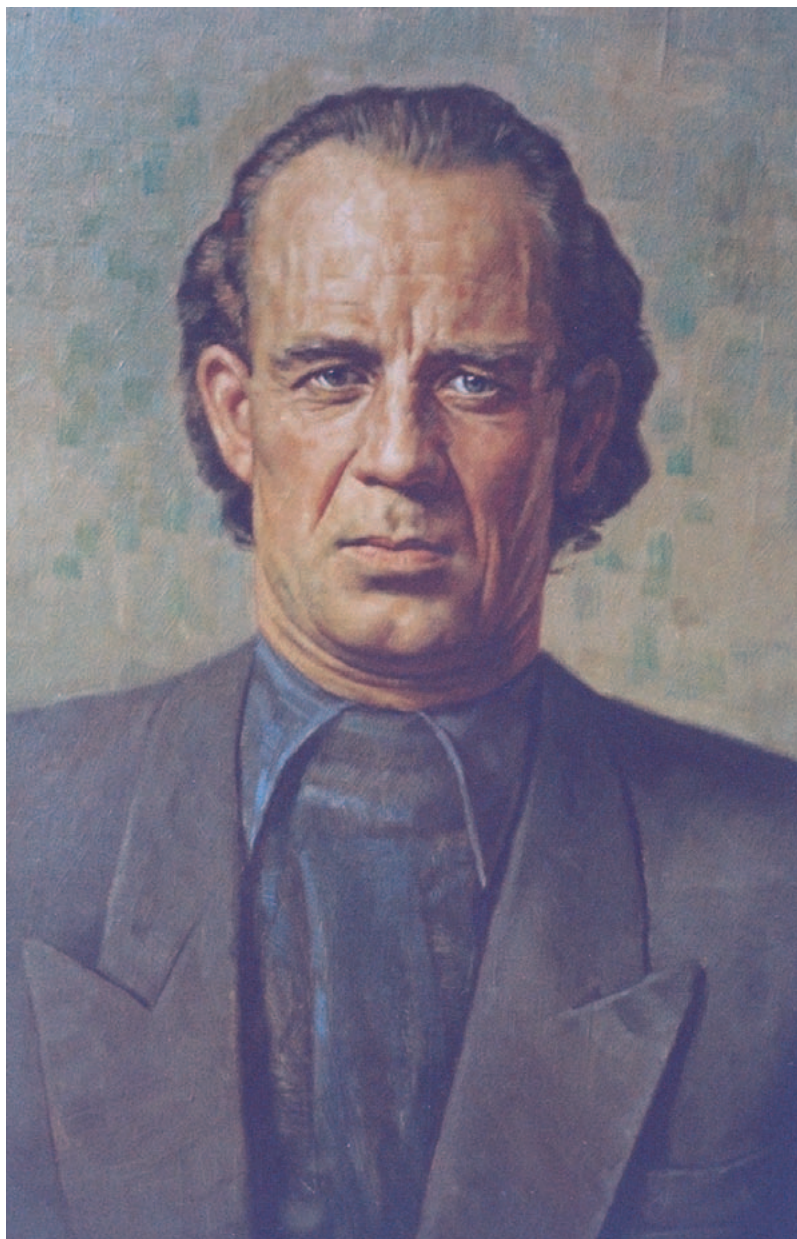
Delovanje

Bruna Gröninga

*v času
njegovega
življenja
in
danes*

Thomas Eich

Bruno Gröning

Delovanje Bruna Gröninga
tekom njegovega življenja in danes

DELOVANJE BRUNA GRÖNINGA

tekom njegovega življenja in danes

Thomas Eich

Krog prijateljev Bruna Gröninga

Ta knjiga je v lasti Kroga prijateljev Bruna Gröninga, ki ni naprodaj,
mogoče jo je dobiti na podlagi prostovoljnih prispevkov.

1. izdaja 2011.

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6
93107 Thalmassing, Nemčija

Internet: www.bruno-groening.org

To delo je v celoti zaščiteno z avtorskimi pravicami. Kakršna koli uporaba brez pisnega dovoljenja Kroga za duhovno življenjsko pomoč (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) ni dovoljena. To še posebej velja za razmnoževanje, prevajanje, snemanje na mikrofilm ter shranjevanje in obdelavo v elektronskih sistemih.

ISBN 978-3-86769-167-3 slowenisch

Nemška originalna izdaja:
Das Wirken Bruno Grönings zu seinen Lebzeiten und heute
ISBN 978-3-927685-43-7 deutsch

VSEBINA

Predgovor 11

Uvod 13

I. del: o Brunu Gröningu kot osebi

1. poglavje: Njegovo življenje. 23

Otroštvo in mladost 23 – Leta priprav 24 – »Čudodelni zdravnik iz Herforda« 26 – »Fenomen Gröning« in znanost 29 – Traberhof 30 – Špekulanti okrog Gröninga 32 – Prenašal sleparje 34 – Prvi večji sodni proces 36 – Gröningove tablete 37 – Gröningova zveza 38 – Veliki sodni proces 40 – Ločitev od Gröningove zveze 44 – Njegova beseda odžene bolezen 46 – Nadaljevanje procesa 48 – Njegova pot se konča v Parizu 48

2. poglavje: Njegovo Učenje. 53

Mojster v duhovnem kraljestvu 53 – Veliki preobrat 54 – Heilstrom 56 – Einstellen 58 – Regelungen 59 – Svobodna volja 60 – Dobro in zlo 61 – Božje vodstvo 63 – Misli so moči 64 – Človek je duh 66 – Bog je največji zdravnik 67 – Nagovorjeni predmeti 68 – Izcelitve se dogajajo dalje 69 – Življenjske modrosti Bruna Gröninga 70

3. poglavje: Šarlatan ali čudodelnik? 73

Škof kot priča časa 73 – O heidelberških raziskavah 75 – »Ali je prepo-ved zdravljenja upravičena? 76 – Jedro Gröningovega delovanja ni prepoznano 77 – Heidelbergško izvedensko mnenje 79 – Bruno Gröning in strokovni medicinski izrazi 80 – Gröningov duhovni način izceljanja 80 – Skozi Gröninga deluje Božja moč 81 – Proti materialističnemu načinu razmišljanja 82 – Gröning deluje na človeka v celoti 84 – Gröning in medicina 85 – Gröning z vidika mejnih znanosti 87

4. poglavje: Poročila prič časa. 91
- Pričevanje očeta 91 – Posebne sposobnosti že v Gdanku 92 – Sosedstvo z Brunom Gröningom 92 – Eden od nečakov poroča 96 – Ni posedoval denarja 96 – Kdor izcelja, ima prav 97 – Vtisi s Traberhofa 98 – Izcelitve nad izcelitvami 100 – Ti si zdrav! 101 – Goljufija razkrita 102 – Pravi človek 106 – Izceljen s pomočjo kroglice 108 – Vstanite! 108 – Izceljen raka 109 – Pomagam dalje 110 – Vse je pripravljeno 111

II. del: Krog prijateljev Bruna Gröninga

5. poglavje: Smisel in namen skupnosti 115
- Nastanek skupnosti 115 – Ura skupnosti 116 – Pomembnost ure skupnosti 119 – Delo ljubezni do bližnjega 120 – Koristi ur skupnosti 129
6. poglavje: Struktura Kroga prijateljev 131
- Voditelj skupnosti, delovni krogi in ozki krogi 131 – Skupina za poročila o uspešnih izcelitvah 132 – Medicinsko-znanstvena strokovna skupina 132 – Arhiv Bruna Gröninga 135 – Spoznanja prijateljev Bruna Gröninga 136 – Delo v javnosti 137 – Prevajalsko delo 139 – Založba Grete Häusler 140
7. poglavje: Je Krog prijateljev Bruna Gröninga sekta? 143
- Ni vezano na nobeno religijo 143 – Stiska razkrita 145 – Izcelitev je milost 146 – Nikakršna sekta! 147
8. poglavje: Poročila o izcelitvah. 149
- Zdravniško dokumentiranje 149 – Izcelitev postane odrešitev 150 – Izcelitev astme 151 – Ohromelost izginila 153 – Artroza je izginila 155 – Prizadetost je izginila 156 – Čakanje se je splačalo 159 – Bogu ni nič nemogoče 161 – Uspehi nad uspehi 162 – Poročila o izcelitvah v tisku 164 – Bolečine izginejo 166 – Spoznali jih boste po njihovih delih 167

III. del: daje Bruno Gröning možnosti reševanja aktualnih
problemov časa?

9. poglavje: V vsem nastopi red 171
- Varnost namesto strahu 171 – Pomanjkanje energije 174 – Našel pot k veri 175 – Z Brunom Gröningom živeti v veri 177 – »Življenjska filozofija« rock glasbe 178 – Harmonija v zakonu 181 – Harmonija namesto ločitve 183 – Našli stanovanje 184 – Dobila delovno mesto 186 – Pomoči pri izpitih 187 – Božja zaščita 189 – Obvladovati življenje 192
10. poglavje: Podredite si Zemljo! 193
- Izcelitve živali 193 – Za veterinarja odpisan, izceljen s pomočjo Einstellen 194 – Izceljena ohromelost jazbečarja 195 – Izcelitve rastlin 196 – Božja moč namesto kemije 197 – Bog želi pomagati 198 – Obolela drevesa ponovno okrevajo 199 – Nadaljnje izcelitve dreves 200 – Človek je odgovoren za naravo 201 – Zemlja je naša mati 203 – Narava je Bog 205
11. poglavje: Korenine vsega zla 207
- V nasprotju z materializmom 207 – Stiska časa 208 – Duh časa 209 – Vladavina denarja 211 – Samo Bog lahko pomaga 212 – Ne ukloniti se denarju 213 – Ljubezen premaga egoizem 214
12. poglavje: Lažni preroki 217
- a) Medicina in farmacija:
- Dobrotnik ali bič človeštva? 218
- Zdravnik: pomočnik ali zaslužkar? 218 – Posledice 219 – Farmaceutske prakse 221 – Zastrupljanje človeškega telesa 223 – Poskusi na živalih samo alibi 225 – Katastrofe namesto uspehov 227 – Zdravnikom to ni dano 228
- b) Gen: Človek sam želi biti Stvarnik 230
- Genska terapija 230 – Patentiranje življenja 231 – V dobro človeštva? 232 – Zmanipulirana resnica 233 – Umetno: Poseg v živo 235 – Delne resnice kot temelj znanstvenega delovanja 237 – Človek je stvaritev, ne Stvarnik 238

c) Atom: Zidak življenja.	240
Volk v ovčji koži 240 – »Na koncu stvarjenja?« 242 – Delovanje proti Božjemu načrtu 244	
d) Izhod: dosledni preobrat	246
Obrnimo hrbet starim navadam 246 – Moč za preobrat: ljubezen 247 – Stanje danes 248	
Zaključna opomba: Zakaj Bruno Gröning?.	251
Viri in seznam literature.	257

Obrazložitev:

Heilstrom (izgovorjava: Hajlštrom):

Tako je Bruno Gröning označil duhovno moč, ki povzroča izcelitve. Uporabil je tudi pojma kot sta, izcelitveni val ali Božja moč.

Einstellen (izgovorjava: Ajnštelen):

Človek se odpre za sprejem Božje moči, sprejme jo vase.

Regelungen (izgovorjava: Regelungen):

Skozi dotok te moči, se v telesu prične proces čiščenja, ki se lahko izrazi tudi boleče. Bolezen bo izčiščena iz telesa. To je Bruno Gröning poimenoval Regelungen.

Predgovor

Leta 1949 so razburljivi dogodki, povezani z Brunom Gröningom, postali svetovna senzacija. Zaradi prečudovitih izcelitev, ki so se dogajale, je na tisoče bolnih romalo na kraj njegovega delovanja. Leta 1959 je »čudodelni izcelitelj« umrl, a Krog prijatelj je njegovo duhovno dediščino ohranil živo in izcelitve se dogajajo še danes.

Leta 1985 sem postal pozoren na Krog prijatelj Bruna Gröninga in se mu z zanimanjem pridružil. Pri tem sem prišel do nenavadnih spoznanj. Doživel sem npr. spontano izcelitev obolelih oči.

Več kot deset let sem moral stalno nositi očala z dioptrijo +3,5. Avgusta 1985 sem jih lahko od danes na jutri brez kakršnihkoli težav odložil. Videl sem enako dobro kot prej z očali.

Ta dogodek je bil tako presenetljiv tudi zato, ker se z nikomer iz Kroga prijatelj o tem nisem pogovarjal. Le Bruna Gröninga sem v mislih prosil za pomoč. Nihče drug ni o tem vedel ničesar.

Pregled pri očesnem zdravniku decembra 1985 je potrdil, da so moje oči dejansko zdrave. Moj vid je bil neoporečen in očal nisem več potreboval.

Ta in podobne izkušnje so me prepričale o izcelitveni moči Bruna Gröninga in odločil sem se, da bom pomagal pri njegovem Delu. Dobil sem vpogled v strukturo in delovanje Kroga prijatelj in se vedno bolj seznanjal z učenjem Bruna Gröninga. Sedaj sem v Krogu prijatelj Bruna Gröninga že osem let in videl sem nešteto prijatelj, ki so ozdraveli ter ponovno našli veselje do življenja. Kot voditelj skupnosti sem pogosto doživel, da so iskalci pomoči ponovno prejeli zdravje takrat, ko so s srcem sprejeli učnje Bruna Gröninga.

S tem spoznanjem je v meni zrasla želja napisati spis, v katerem bo predstavljeno delovanje Bruna Gröninga in delo Kroga prijatelj. Tako je nastala ta knjiga. Njen namen je v skladu z resnico podati dogajanje okrog nekega moža, ki ga je Anita Höhne v svoji knjigi

»Duhovni izcelitelji danes«* opisala kot prvega in najbolj znamenitega izcelitelja v Zvezni republiki Nemčiji. V moji knjigi je osvetljeno delovanje »Čudodelnega zdravnika« iz Herforda od njegovega prvega javnega nastopa konec štiridesetih let prejšnjega stoletja, vse do njegove smrti leta 1959 in še naprej.

Zaradi tega se mi je zdela razdelitev na tri dele smiselna. V prvem delu je opisan Bruno Gröning kot oseba. Opisano je njegovo življenje, njegovo Učenje in vtis, ki so ga dobile o njem priče časa. V drugem je predstavljen Krog prijateljev v svoji današnji obliki. V tretjem pa sta prikazana učenje in delo Bruna Gröninga z vidika izcelitev, ki se dogajajo. Z njegovo pomočjo so rešljivi celo svetovni problemi, kot so umiranje gozdov, onesnaževanje okolja, zloraba drog idr. ...

Zahvaliti se želim gospe Grete Häusler, ki mi je omogočila dostop do arhiva, in vsem njenim sodelavcem – založnikom, ki so mi pri pravi knjige veliko pomagali.

Naj bo vsak bralec pripravljen brez predsodkov gledati na dogodke okrog Bruna Gröninga in naj se prepriča o resničnosti njegovih besed, ki jih ni brez razloga venomer ponavljal:

»Zaupaj in verjemi,
pomaga in izcelja Božja moč!«

---

* Anta Höhne, Duhovni izcelitelji danes: njihove metode, njihovi uspehi, Geistheiler heute: Ihre Methoden, ihre Erfolge, Verlag Hermann Bauer, Freiburg i. Brsg., 1991, S. 13

Uvod

Potem ko je Bruno Gröning leta 1949 – štiri leta po koncu druge svetovne vojne – stopil pred svetovno javnost, je ta dogodke okoli njega sprejela z osuplostjo in nerazumevanjem. Nihče ni znal razložiti izcelitev, do katerih je prihajalo. 24. junija 1949 je v časopisu Münchner Merkur izšel članek z vsebino:

»Herford je s svojim Brunom Gröningom postal romarski cilj tisočerih ljudi iz vseh predelov Nemčije. Glas o njegovih »čudežnih« izcelitvah se širi od ust do ust. Znanstvenoraziskovalne komisije, vlada pokrajine Nordrhein-Westfalen, policija, tisk, vsi se ukvarjajo s tem možem. Eni ga imenujejo dobrotnik [...] in ga imajo za Božjega poslanika. Drugi ga imenujejo šarlatan. [...]

Resnično: »Čudežnemu zdravniku« iz Herforda senzacionalnih uspehov ni mogoče oporekati. Hromi lomijo svoje bergle, slepi spregledajo, pljučni, želodčni in astmatični bolniki ozdravijo. Gröning izzove pri ljudeh vrtoglavico; vsi strmijo vanj.«

Svet je stal pred uganko. Kako je nekaj takega sploh mogoče? Kako lahko Bruno Gröning izceli celo medicinsko neozdravljive bolezni? On sam je pojasnil:

»Ne izceljam jaz, temveč preko mene izcelja Božja moč.«

Ob neki drugi priložnosti pa:

»Če verjamete, da boste doživeli izcelitev, potem vam je že pomagano. Le verjeti je treba!«

Kaj lahko trezno misleč človek brez predsodkov v dvajsetem stoletju počne z neko Božjo močjo? Kako lahko vera, ki ni racionalno oprijemljiva, povzroča takšne izcelitve, kot se dnevno dogajajo okoli Gröninga?

Odgovor na to vprašanje je moč najti le, če se vrnemo v preteklost ter poiščemo in spoznamo resnične vzroke bolezni. Danes veliko ljudi živi v prepričanju, da je bolezen nekaj slučajnega, nekaj, kar se nenadoma pojavi in kakor iz nič prizadene človeka. V nasprotju s tem je Bruno Gröning dejal:

»Kolikor bolj se človek, zavedno ali nezavedno, oddalji od Boga, toliko manj je v njegovem telesu življenja, tako da je v telesu le še toliko življenja, da organi komajda še reagirajo tako, kot bi morali. Takšen človek ne more več živeti s polno močjo. Izgubil je stik z izvorom. Nenazadnje je izgubil povezavo z velikim, Božjim izvorom moči. Božje moči ne more več sprejemati vase. In njegovo telo postane razvalina.«

Povsem podobno je napisal avstrijski pesnik Hans Sterneder v svojem prvem romanu »Čudodelni Apostol«:

»Končno ti želim povedati še o globljem smislu bolezní, saj vendar zaradi bolezní ljudje nabirajo rastline in zelišča.

Vidiš, kako ljudi že od nekdaj napadajo številne bolezni in da neizmerno veliko stokajočih bolnikov z muko hodi po tej Zemlji. Zaradi tega bi se morali ljudje že davno vprašati, kaj pravzaprav je vzrok bolezní. Kajti če je Bog, kot pravijo, pravičen in je človek narejen po njegovi podobi, potem mora Bog, ki je popoln, imeti zdravo in ustvarjalno misleče ljudi, saj so tudi ljudje popolni. Ker človek izhaja iz Boga, je duh Njegovega duha in del Njegove biti, potem mora biti da je tudi zdravje samo del tega, kajti pri Bogu ni bolezni.

Kadar bi kdo odgovoril, da človeka pač napadejo bolezni, potem mu mirno odgovori, da nobenega človeka »pač« ne »napadejo« bolezni! Človek sam je tisti, ki kliče bolezni, jih privlači, jih išče in si jih naloži!

Kajti vsaka bolezen je nekaj nenaravnega, neduhovnega, ne-božjega, demonskega!

Če je tako, se moramo vprašati, zakaj bolezen nastane in kako se ji lahko izognemo ali jo odpravimo.

Če globlje opazuješ ljudi in življenje v naravi, ti bo prav kmalu jasno, da v celotnem vesolju ni naključij, temveč, da vse stoji na večnih božanskih tleh modrosti in zakona.

Torej morata tudi zdravje in bolezen temeljiti na teh večnih zakonih! Iz tega ni težko sklepati: Dokler je človek v luči Božjih

zakonov, bo zdrav; in v trenutku, ko izstopi iz tega kroga milosti Božjih zakonov, jih prekrši in zboli!

Harmonija z Bogom: zdravje.

Razhod z Bogom: bolezen.«*

Jakob Lorber piše:

»Če se ljudje ne bi odvrnili od Boga, potem tudi ne bi nikoli padli v stisko in bedo [...] Telesne boleznici so vedno samo resne posledice neupoštevanja Božjih zapovedi, ki so bile ljudem še posebej jasno dane.

Kdor se tega zaveda že od rane mladosti, ta vse do svoje pozne starosti ne potrebuje nobenega zdravnika. [...] Kadar pa imajo ljudje izrojen začetek, se kmalu začnejo kazati hude telesne težave, spoznajo se s posledico nepoznavanja in neupoštevanja Božjih zapovedi.

Takšen je tudi človek, ki je sposoben narediti moderen stroj za kakršnokoli uporabo in zna z njim tudi ravnati in ga upravljati, da se ne pokvari in tako postane popolnoma neprimeren za nadaljnjo uporabo. In kadar strokovnjak, izdelovalec stroja, pove in pokaže, na kaj mora biti pozoren, da ga bo lahko dolgoročno koristil, mora to tudi natančno upoštevati. Kadar pa sčasoma, bodisi zaradi trme bodisi zaradi lahkomišelnosti, preneha upoštevati pravila ravnanja s strojem, potem mora samemu sebi pripisati, če se stroj pokvari in postane delno ali popolnoma neuporaben.

Bog pa je velik »strokovnjak za izdelavo strojev« oziroma za človeška telesa, ki jih je ljudem dal na koristno uporabo kot tehnološko moderne naprave. Kadar duša uporablja ta živahni »stroji« tako, kot ji je bilo svetovano in je zapisano v Božjih zapovedih, bo telo kljub stalni uporabi ostalo zdravo; neupoštevanje vsega navedenega pa sčasoma pripelje do tega, da telo živi v bedi in duša mora to pripisati sama sebi.«**

---

* Hans Sterneder, Čudodelni apostol, Der Wunderapostel, Verlag Hermann Bauer, Freiburg i. Brsg., 1984, S. 46 f.

** Jakob Lorber, Janezov veliki Evangelij – Das große Evangelium, Lorber-Verlag, Bietigheim, 1985, Bd. 9, S. 75 f.

V knjigi Američana Ralpa Walda Trinea »V harmoniji z Neskončnim« najdete vrstice:

»Popolno, bogato in prekipevajoče zdravje je normalno in naravno stanje življenja. Vse ostalo je nenormalno. Nenormalna stanja pa praviloma izhajajo iz katerihkoli sprevrženosti. Bog nikoli ni ustvaril bolezni in trpljenja: to so izključno človeška stvarjenja. Nastanejo s kršitvijo zakonov, po katerih bi človek moral živeti. Toda na bolezni in trpljenje smo že tako navajeni, da se nam nenormalno stanje polagoma dozdeva povsem naravno.«*

Hans Sterneder nam v knjigi »Čudodelni apostol« razloži, kako zaradi kršitve Božjih zakonov nazadnje pride v telesu do raznih bolezni:

»Bog torej celotnemu vesolju neprestano pošilja življenjsko moč. Vsako bitje se s to močjo prehranjuje, kakor se otrok prehranjuje z materinim mlekom in je potemtakem deležen najmočnejšega in najbolj cvetočega zdravja.

Kdor torej živi v Bogu, bo deležen obilja in zdravja. Kajti z Bogom je v popolnem soglasju in v harmoniji! [...]

V tistem trenutku, ko človek to doseženo harmonijo z Bogom pretrga, če se zavestno ali nevede odvrne od Boga in večnih, Božjih zakonov, mora seveda priti do motnje v odnosu med njim in Bogom. Priti mora do večjega ali manjšega kratkega stika. Tak človek, ki krši Božje zapovedi, je tako rečeno padel iz enosti in harmonije v neskladje z Bogom, v nasprotje, v nesoglasje. Ali pa duševno zbolí, kajti vsak razhod z Bogom je obolenje duše!

Sedaj pa prisluhni! Ta duševni pretres, ta razdor z Bogom, povzroči prekinitev pretoka življenjske moči, da ta ne more več neovirano in v polni meri dotekati v grešno bitje.

Zaradi prekinjenega pretoka se skali svetloba Božje iskrice. Posledica tega je, da premalo napojena Božja iskrica ne zmore več napolniti duše [...] z Božjo močjo. [...]

---

* Ralph Waldo Trine, V harmoniji z Neskončnim, In Harmonie mit dem Unendlichen, Stuttgart, 1984

Prav tako kot je Bog uredil, da Božja iskrica sprejema Njegovo življenjsko moč, ki jo posreduje dalje duši [...], [duša] neprestano hrani fizično telo ter ga ohranja zdravega.

In sedaj poslušaj še največji čudež v človekovi hiši življenja! Bog je človeško telo in povezavo z Njim zgradil tako, da je tudi vsak organ skladen z Božjimi lastnostmi!

Kadar človek prekrši eno od teh Božjih značilnosti ali kreposti, postane duša bolna ali povedano na zemeljski način: tisti organ, ki uteleša vrlino, zoper katero se je človek pregrešil, več ne dobi-va Božanske življenjske moči v polni meri. Tako zaradi nastalega pomanjkanja zboli tudi organ – kakor roža v kleti brez sončne svetlobe.

Pot bolezní je vedno sestavljena iz treh delov: najprej je grešil duh, zatem se je razbolel duh; nato je zbolela duša [...]; in šele na koncu je obolenje fizičnega telesa.

Tako vidiš, da je vsako telesno obolenje za ljudi, ki v duši niso prepoznali niti razdora niti neskladja, zadnji in nevaren signal, da je človek prišel v disharmonijo z Bogom.

Vsako telesno in duševno obolenje je opomin za preobrat in da se, preden bo prepozno, ponovno vzpostavi sloga in harmonija z Bogom ter da človek premisli, katere Božje zakone je prekršil.«*

Bruno Gröning je to preprosto razložil z besedami:

»Bog je ustvaril človeka dobrega in zdravega. Takšnega želi tudi imeti. Prvotno so bili ljudje popolnoma povezani z Bogom, – bila je le ljubezen, harmonija in zdravje, vse je bilo eno. Toda, ko je prvi človek poslušal zli glas, ki je govoril izven te enotnosti, ga poslušal in ubogal, se je povezanost pretrgala in od takrat je Bog na eni strani, človek pa na drugi. Med njima je nastala velika razpoka. Tukaj ni več povezanosti. Človek – prepuščen same-mu sebi – je lahko še tako veren in prosi, zlo ga bo na njegovi življenjski poti vedno napadalo in vleklo na dno. Tudi vi ste na svoji življenjski poti padli tako globoko. Doživljate nesreče, bole-

---

* Hans Sterneder, Čudodelni apostol, Der Wunderapostel S. 47 ff.

čine, neozdravljive bolezni. Pravim vam: Ne potonite še globlje, pozivam vas k velikemu preobratu! Dvignite se in preko razpoke vam bom zgradil most! Skrenite s trnove poti na Božjo pot! Na njej ni nobene nesreče, nobenih bolečin, ni neizceljivega – tukaj je vse dobro. Ta pot vodi nazaj k Bogu!»

Obolelost telesa je po Sternederju zadnji znak, da gre za razhod z Bogom. Vendar kot piše Trine, so se ljudje žal med tem že tako navedili na bolezen, da jo sprejemajo kot nekaj naravnega in preslišijo apel. Danes postaja vse bolj jasno, kam to pelje: Človek se ne zmeni za Božje pozive in se neomajno približuje katastrofi. Uničenje Zemlje in s tem celotnega človeštva se zdi le še vprašanje časa.

Vendar Bog želi preprečiti, da bi ljudje naredili še ta zadnji korak in vse uničili. Znakov – bolezni, naravnih katastrof itd. – ljudje več niso prepoznali, torej mora Bog storiti to, kar stori vedno: na Zemljo poslati duhove, ki bodo tam oznanjali Njegovo voljo in pozivali ljudi k spreobrnitvi.

Bruno Gröning je pri tem dobil nalogo, da pomaga trpečim, bolnim in hirajočim, da jih osvobodi njihove stiske in vse ljudi pozove k velikemu preobratu.

Preprosti mož iz Gdanska je poznal osnovne življenjske zakone. Poznal je povezanost in medsebojno učinkovanje duha in materije, vedel je, kaj je povzročilo bolezni in kako jih odpraviti. Predvsem pa je v sebi nosil nekaj, kar je dandanes vedno težje najti: ljubezen do Boga.

Ljudi ni poučil le o vzrokih bolezni, temveč jim je tudi pomagal, čeprav je to zanj pomenilo veliko odrekanja, sovražnosti in zasmehovanja. Njemu je bila odrešitev soljudi, osvoboditev njihovih stisk pomembnejša od lastne sreče.

»Dajte mi vašo bolezen! Dajte mi vaše skrbi! Ne obremenjujte se z njimi, jaz jih bom nosil namesto vas. Moja pleča so široka.«

Da ni le govoril, temveč je to tudi naredil, potrjuje nešteto poročil o uspehu. Presenetljivo pa je, da danes, desetletja po njegovi smrti, še vedno deluje in izcelitve niso prenehale.

Ta knjiga želi pričati o delovanju Bruna Gröninga. Poroča o življenju, Učenju in delu tega človeka ter pokaže, kaj vse je naredil. Vendar

posega še dlje in kaže, kako preko njega ne izginejo le bolezni, temveč postanejo ljudje ponovno srečnejši ter se naučijo obvladovati svoje življenje. To je pravzaprav cilj Bruna Gröninga.

»Ljudje mi pravijo mojster, ja, kakšne vrste mojster? Mojster je ta, ki npr. popolnoma obvlada svoje delo. Obstajajo ključavničarski mojstri, krojaški mojstri, mizarski mojstri itn. Želim, da postanete »mojstri življenja!«

Vsakdo bi moral uspešno prestati svoj življenjski boj in vase ne bi smel sprejeti nobenega zla. Vsaki življenjski situaciji bi morali biti kos in udejanjati Dobro. Bruno Gröning je ljudi pozval, naj vzamejo resno zapoved o ljubezni do bližnjega in prepoznajo vse ljudi kot Božje otroke. Vsi spadamo skupaj, ne bi se smeli bojevati in vojskovati med seboj. Če bi si vsi ljudje to vzeli k srcu, svoje bližnje resnično ljubili in jim pomagali, potem bo svet videti drugačen. Mnogi veliki svetovni problemi današnjega časa bi se rešili sami od sebe. Ljudje bi morali svojim bližnjim zaupati, paziti nanje in jih ljubiti ter prositi Boga za njihov blagoslov, potem bi bila dosežena sprememba, kakršne si danes še ne moremo predstavljati. In do tega želi Bruno Gröning pripeljati ljudi. Izcelitev je prvi korak, toda pot vodi dalje in ima samo en cilj: popolno povezanost z Bogom.

I. DEL:

O BRUNU GRÖNINGU KOT OSEBI

Malokdo je v petdesetih letih tako razburkal duhove kot Bruno Gröning. Redko kakšen dogodek je sprožil tako nasprotujoče si reakcije, kot dogodki, povezani z Brunom Gröningom. Nekateri so ga ljubili in spoštovali, drugi so ga sovražili ter se proti njemu bojevali. Za nekatere je bil zadnje upanje na brezupni poti skozi razne stopnje medicinske znanosti. Za druge je bil največja nevarnost, ki je grozila, da bo porušila, skozi stoletja znanstvenih raziskovanj, skrbno grajeno predstavo o svetu.

Kakšen človek je bil Bruno Gröning, da je njegova pojava zanetila tako močna čustva? Nekateri so pokleknili, drugi so zgrabili za meč. Pri malo katerem človeku njegovega časa so bile reakcije njegove okolice tako nasprotujoče si, od vzklikov »Hozana!« do »Križajte ga!«.

Bruno Gröning: Fenomen, ki se mu spleča slediti.

1. poglavje: Njegovo življenje

Kot so maja 1949 o »Čudežnem zdravniku iz Herforda« poročali časniki, je Bruno Gröning imel za seboj življenjsko pot, ki je bila bogato blagoslovljena s sadovi izkušenj in trdo tlakovana s kamenjem odrekanja.

Otroštvo in mladost

Bruno Gröning je bil rojen 30. maja 1906 v Gdansku kot četrti od sedmih otrok zakoncev Avgusta in Margarete Gröning. Njegovi starši so že zgodaj opazili nenavadnost svojega sina. Včasih, ko je oče zmerjaje prilomastil domov, so se nenadoma iz dojenčkove sobe zaslišali glasni glasovi. Ko so prestrašeni starši pogledali, kaj se dogaja, je bilo spet vse tiho in malček je mirno ležal v svoji zibki. Oče pa je opustil zmerjanje in je le še tiho hodil po hiši. Takšni in podobni dogodki so začudili starše, pa tudi brate in sestre. Celu očetu je pri duši moralo biti srhljivo. Ko je Bruno Gröning odraščal, je postajal svoji okolici vedno bolj tuj. Egon Arthur Schmidt je v svoji knjigi »Čudežne izcelitve Bruna Gröninga« poročal:

»V družini so Brunu Gröningu[...] nadeli vzdevek »zanesenjak«, češ, da se mu blede. To je še pogostokrat omenjal in kadar je bratom in sestram to v šali očital, so ne brez sramu povsili glavo. Starejši brat Georg je še posebej poudaril, da Bruno ni nikdar zatožil bratov in sester, kadar so kaj ušpičili, tudi takrat ne, kadar so se zarotili proti njemu in je zaradi tega trpel.«*

Zaradi trdosrčnosti svoje okolice je mali Bruno bežal v naravo. Bolj kot ljudje so ga privlačile živali, drevesa in grmovja. Pogosto je za več ur izginil v bližnji gozd.

»Tam sem doživel Boga. V vsakem grmu, v vsakem drevesu, v vsaki živali, ja, celo v kamenju. Vseповsod sem lahko ure dolgo

---

* Egon Arthur Schmidt, Čudežne izcelitve Bruna Gröninga, Falken-Verlag, Berlin, 1949, S. 15.

– pravzaprav sem izgubil občutek za čas – stal in premišljeval in vedno mi je bilo, kakor da se moje notranje življenje razteza v neskončnost.«

Nikoli ni sodeloval v divjih pretepih sovrstnikov. Tako je bil velikokrat objekt zlega posmeha ter tepen in kaznovan zaradi svoje drugačnosti.

Sčasoma je bila v duši Bruna Gröninga prepoznana posebna moč, ki mu je kasneje prinesla vzdevek »čudodelni doktor«. V njegovi navzočnosti so živali in ljudje ozdraveli. Posebno med drugo svetovno vojno je pogosto obiskoval vojne bolnišnice, v katerih je bil priljubljen gost. Bolniki so se v njegovi prisotnosti počutili dobro in mnogi so ozdraveli. Bolni so tudi pošiljali po njegovo mamo, naj jih z malim Brunom obiše. V družini in v krogu znancev so bili veseli dečkove izcelitvene sposobnosti.

Bruno je v svojem življenjepisu zapisal:

»Še ko sem bil majhen otrok, so se bolni ljudje v moji prisotnosti osvobodili svojih obremenitev in otroci in tudi odrasli, ki so bili razburjeni ali so se prepirali, so se po nekaj mojih besedah povsem umirili. Že kot otrok sem lahko ugotovil, da se živali, ki so bile običajno plašne ali pa zlobne, do mene vedejo dobrodušno in krotko. Zaradi tega je bil moj odnos do doma čuden in napet. Kmalu sem si prizadeval za popolno samostojnost, da stopim iz okolja svoje družine, kjer sem se počutil »nerazumljen.«

Leta priprav

Po petih letih osnovne šole se je Bruno Gröning pričel učiti za trgovca. Vendar je moral šolanje na očetovo prigovarjanje po dveh letih in pol prekiniti. Zidar je hotel, da se njegov sin prav tako izučí gradbene obrti. Dal ga je izučiti za tesarja, a tudi tega ni zaključil. Gospodarski kaos v povojnem času je to preprečil. Četrto leta pred koncem njegove učne dobe se je firma, pri kateri se je učil, zaradi pomanjkanja naročil morala zapreti. V času, ki je sledil, se je preživljal s priložnostnimi deli. Skoraj dve leti je vodil gradbeniško in pohištveno obrt, delal je kot tovarniški in priložnostni delavec, kot raznašalec telegramov in monter šibkega toka. Egon Arthur Schmidt je o tem času zapisal:

»Njegovi različni delovni tovariši so mi poročali o njegovi posebni značilnosti, da je bil uspešen pri vsakem delu, ki se ga je lotil, ne glede na to, ali je popravljal ure, radijske aparate ali pa je delal kot ključavničar. Tehnične reči so mu bile še posebej pri srcu. Nikoli se ni zgodilo, da bi se izogibal najbolj grobim in fizično najtežjim delom. Kot pristaniški delavec je prav tako vlekel svojo vrv kot vsak njegov kolega. Tega ni niti malo skrival, saj je spadalo k poti, ki ga je vodila skozi globine, da bi prispel do samega vrha. Nek stari kitajski pregovor pravi: »Kdor ni nikoli hodil skozi močvirje, ne more postati svetnik.« O tem je dovolj dokazov nekdanjih znancev, od katerih mi je eden prišel v roke šele pred kratkim, in ta preprosto in enostavno pravi, da potrjuje to, kar sem zapisal. Pred kratkim pa mi je nekdo, brez pretiravanja, naravnost in preprosto rekel, da je bil Bruno Gröning v enem letu ko sta skupaj delala, njegov najboljši in najbolj pošten prijatelj, kar jih je kdaj imel in da ga ima še vedno v dobrem spominu.«^{7*}

Z enaindvajsetimi leti se je poročil. Toda njegova žena ni imela nobenega razumevanja zanj. Hotela ga je stlačiti v ozke okvire meščanskega družinskega življenja in je zavračala izcelitve kot »čudaštvo«. Sinova Harald in Günter, rojena leta 1931 in 1939, sta oba umrla, ko sta bila stara devet let. Čeprav je že nešteto ljudi preko Bruna Gröninga doživelo izcelitev, pa Gertruda Gröning ni verjela v izcelitveno moč svojega moža. Otrok ni zaupala njemu, ampak zdravnikom. Toda šolska medicina jima ni mogla pomagati. Oba fantka sta umrla v bolnišnici, Harald leta 1939 v Gdansku, Günter leta 1949 v Dillenburgu. Za Bruna Gröninga so bili to težki udarci usode. Celo mnogo let kasneje so mu stopile solze v oči, ko je govoril o sinovih.

Tako je bil čas med obema vojnama zanj priprava na njegovo kasnejše delovanje. Moral je skozi marsikatero bridko izkušnjo, da je lahko razumel ljudi v vseh življenjskih situacijah in občutil vse njihove stiske.

Med drugo svetovno vojno je bil leta 1943 vpoklican v nemško armado. Tam je prišlo do trenj. Ker je rekel, da ne bo streljal na ljudi,

---

* E. A. Schmidt, Čudežne izcelitve Bruna Gönninga, Založba Falken, Berlin, 1949, S. 15.

so mu zagrozili z vojaškim sodiščem. Končno pa je le moral na fronto. Bil je ranjen, prišel je v rusko ujetništvo in konec leta 1945 se je kot izgnanec vrnil v Vzhodno Nemčijo.

Obnašanje Bruna Gröninga v času vojne je bilo obeleženo z njegovo željo po pomaganju. Celo na fronti je izkoristil sleherno priložnost, da se je zavzel za svoje tovariše ali civilno prebivalstvo.

V neki ruski vasi je na smrt lačnim ljudem omogočil dostop do vojaških zalog hrane. V ujetništvu je za svoje tovariše izbral boljše oblačila in boljšo hrano ter boljše bivališča. Neštetim je pomagal pri izcelitvi trebušnih edemov, nastalih zaradi podhranjenosti. V grozotni vojni ni ubil niti enega človeka, mnogim pa je pomagal.

Decembra leta 1945 je bil spuščen iz ujetništva, v Hessenskem Dillenburgu si je ustvaril novo eksistenco in pripeljal k sebi svojo družino. Toda po tem ko je umrl tudi drugi sin in po tem, ko mu je hotela žena preprečiti vsako delovanje v pomoč drugim, se je od nje ločil. Čutil je, da izcelitvene moči, s katerimi je razpolagal, posredovati vsem ljudem. Rekel je:

»Ne pripadam posamezniku, pripadam človeštvu.«

V začetku leta 1949 ga je pot pripeljala v Porenje. Po pričevanjih nekaterih izceljenih je postalo vedno več ljudi pozornih na Bruna Gröninga. Selil se je od hiše do hiše, vedno tja, kjer so ga potrebovali, kjer so ga bolni prosili za pomoč. Tako je deloval v majhnem krogu, dokler ni marca 1949 sprejel povabila nekega inženirja iz Herforda, da obišče njegovega sina.

»Čudodelni zdravnik iz Herforda«

Devetletni Dieter Hülsmann je bil že nekaj časa priklenjen na posteljo. Bolehal je za progresivno mišično distrofijo in nihče od zdravnikov in profesorjev, ki so jih obiskali, mu ni mogel pomagati. Ko pa se je za fanta zavzel Bruno Gröning, je lahko otrok ponovno tekal. Inženir Hülsmann je – pod silnim vtisom sinove izcelitve – prosil gosta, naj ostane. Želel je povabiti tudi druge bolnike, da bi jim čudodelni mož pomagal.

Bruno Gröning je sprejel povabilo in iz dneva v dan je prihajalo več iskalcev pomoči. Vedno več ljudi je izvedelo za čudovito dogajanje okrog Gröninga. Kmalu so njegovo ime poznali vsi. Časopisi so poročali o »čudežnem zdravniku« in v britanski coni je postal novica dneva. Tisoči so se valili na Wilhelmsplatz in množice ljudi so oblegale hišo.

Manfred Lütgenhorst iz Münchner Merkurja je 24. junija 1949 med drugim zapisal:

»Ko sem dopoldan ob 10.30 prispel v Herford, je pred majhno dvonadstropno hišo na Wilhelmsplatzu stalo skoraj tisoč ljudi. To je bila nepopisna slika bede. Nešteto hromih v invalidskih vozičkih, takih, ki so jih njihovi svojci nosili, slepi, gluhonemi, matere s slaboumnimi in hromimi otroki, stare mamke in mladi možje, vsi so se prerivali in stokali. Skoraj sto avtomobilov, kamionov in avtobusov je parkiralo na trgu in vsi so prišli od daleč.

»Ali verjamete, da boste izceljeni?« sem vprašal bolnico. Prikimala je. »Včeraj bi morali biti tukaj,« mi je nekdo odgovoril. »Gospod Gröning je bil v Viersenu v Porenju in tukaj na dvorišču je pet hromih vstalo in domov so odšli zdravi. Izcelitve na daljavo – dvorišče jih je ozdravilo.« Ostali bolniki so to potrdili.

Hodil sem dalje skozi množico ter si stenografiral čudovite pripovedi. Z njimi bi lahko napolnil knjigo. Ko sem si prižgal cigareto, je mlajši moški poleg mene rekel: »Prosim, prodajte mi eno!« Nosil je vojaški suknjič in videti je bil kot povratnik iz Rusije. Dal sem mu cigareto. Prižgal si jo je ter objestno rekel: »Poglejte, vse lahko naredim ponovno sam.« Pri tem je premikal svojo desno roko hkrati s prsti in svojo desno nogo. »Je tudi vas izcelil Gröning?« sem vprašal. »Ja, v Rusiji sem na desni strani ohromel. Gospod Gröning me je pogledal in sedaj sem ponovno popolnoma zdrav, še vedno ne morem dojeti.« Veselo je razgibaval svoje okončine.

Usmeril sem se do skupine, ki se je zbirala okoli sivolase, okoli štirideset let stare gospe. »Seveda,« sem slišal reči žensko, »tudi jaz sem bila izceljena preko gospoda Gröninga. Imela sem veli-

kanske razjede na želodcu, vedno bolj sem hujšala in zaradi bolečin nisem mogla več spati. Pri Gröningu nas je bilo dvanajst. [...] Pogledal me je in takrat mi je bilo, kakor da so razjede kot kamen padle na tla. Od takrat nimam nobenih bolečin več, vedno bolj se redim in rentgenski posnetki so jasno pokazali, da so razjede izginile. Bila sem na razpolago zdravniški preiskovalni komisiji. Lahko vam rečem, da so onemeli!« Žena je nadaljevala: »Vendar to še ni vse. Prejšnji teden je tukaj na dvorišču stal slep mož. Čakal je več dni in noči. Ker pridem večkrat semkaj, mi je padel v oči. Smilil se mi je in povabila sem ga na kosilo.« »Ne,« se je branil. »Ne smem zamuditi trenutka, ko bo prišel ven gospod Gröning.« Prinesla sem mu žemljice in mu rekla, da bom poskrbela, da ga bodo odpeljali na železniško postajo. »Ne potrebujem nikogar, ker bom lahko sam odšel na železniško postajo.« In nato sem na svoje lastne oči doživela. Gospod Gröning je prišel in mladi mož je zakričal: »Ponovno lahko vidim!« Dejansko se je tančica z njegovih oči umaknila. Opisal mi je torbico, ki sem jo imela v roki. Rekel je: »Tam pelje avto in to je registrska tablica.« In sam je našel pot na železniško postajo. Vsi prisotni so jokali od veselja.«

Ni trajalo dolgo in tudi oblast – predvsem zdravstveni urad – se je zavzela za zadevo. Ustanovili so preiskovalno komisijo in Bruno Gröning je dobil prepoved delovanja.

Nekateri vplivni zdravniki so bili njegovi odkriti sovražniki. Naredili so vse, da bi preprečili njegovo delovanje ter zahtevali, da svoje izcelitvene sposobnosti podvrže znanstveni kontroli. Kakšno prepričanje je tičalo za prepovedjo, pa je bilo jasno v naslednjih izjavah pristojnih zdravnikov, ki so k temu prispevali svoj delež: »Gröning lahko dokaže, kar želi, vendar dovoljenja za izceljanje ne bo dobil.«* »Ukvarjati se z Gröningom je v nasprotju z zdravniško etiko.«**

Konec junija je moral dokončno zapustiti Herford. Vsa prizadevanja za pridobitev dovoljenja so spodletela.

---

* Revue št. 27, 14. avgust 1949.

** V: Izjava Helmuta Hülsmana in Egona Arturja Schmidta k objavi Zdravniške komisije v westfalskem časniku, Berlin, 11. avgust 1949.

»Fenomen Gröning« in znanost

Nekako v istem času so strokovni medicinski sodelavci časopisa Revue začeli preverjati Gröningove izcelitvene uspehe. Psiholog in zdravnik prof. dr. H. G. Fischer iz Marburga se je s posebno skupino dopisnikov odpej-ljal v Herford. Tam je imel razgovore z izceljenimi in presenečen je moral potrditi, da je bila Gröningova »metoda« dejansko učinkovita. Zato se je »Revue« odločila, da bo prispevala k znanstveni razjasnitvi »fenomena Gröning«. »Izcelitveno metodo« »čudežnega zdravnika« naj bi raziskali na univerzitetni kliniki v Heidelbergu.

Bruno Gröning se je s predlogom Fischerja strinjal, ker mu je obljubil pozitivno strokovno mnenje pri ugodnem poteku. Gröning je upal, da je našel pot za svobodno delovanje.

27. julija so se pričele preiskave. Osebe, na katerih naj bi dokazal svoje sposobnosti, so bile izbrane iz kroga več kot 80.000 bolnikov, ki so nanj naslovili pisno prošnjo. Poleg tega je prišlo nekaj pacientov iz heidelberške Ludolf-Krehl klinike. Vse so skrbno pregledali in jim izdali natančne diagnoze. Takoj nato so prišli do Gröninga, ki je nanje deloval s »svojo metodo«. Pri tem so bili ves čas prisotni zdravniki. Bili so priče, kako so bolezni delno spontano izginile. Na kliniki izvedeni kontrolni pregledi so potrdili izcelitve. Izseldena je bila celo neozdravljiva Bechterjeva bolezen.

V enem od izvedenskih mnenj, ki so bila objavljena v »Revue«, je prof. dr. Fischer izrecno pojasnil, da Bruno Gröning ni šarlatan, temveč naravno talentiran psihoanalitik. S tem je skušal pojasniti »fenomen Gröning« s svojega vidika, s čemer pa mu ni zadostil.

Dokončno strokovno mnenje naj bi bilo izdano na podlagi analize vseh rezultatov. Brunu Gröningu so zagotovili, da je pot njegovega nadaljnega delovanja dokončno prosta. Medtem sta gospoda profesorja Fischer in von Weizsäcker (pod pokroviteljstvom, katerega je bilo celotno podjetje) predlagala Brunu Gröningu, da bi zgradili zdravilišča oziroma sanatorije, v katerih bi deloval skupaj z zdravniki. Toda vodenje in izbiro pacientov bi obdržala zase. Bruno Gröning:

»Finančni pogoji sodelovanja itd., kot mi jih je predstavil profesor F., so bili zame tako zavezujoči, da so bili nesprejemljivi.

Seveda smo se o tem veliko pogovarjali tudi z gospodi, ki bi bili pripravljeni to delo financirati. S predlogi gospoda profesorja F. se razumljivo nisem mogel strinjati in sem jih zavrnil, ker:

1. nisem razpolagal niti s pfenigom in tako ne bi mogel prevzeti nobenih finančnih obveznosti, ki jih ne bi mogel izpolniti;

2. nikoli nisem razmišljal, da bi iz celotnega projekta naredil posel.

Zaradi tega so bili vse to zame nemogoče zahteve. Razen tega sem si želel delati le to, za kar sem bil poklican: pomagati iskalcem pomoči in biti na voljo tudi zdravnikom in psihoterapevtom, toda nikoli nisem nameraval iz tega delati posla.«

Odklonilna drža Bruna Gröninga je bila razlog, da so se profesorji prenehali zanimati zanj. Obljubljeno izvedensko mnenje ni bilo nikoli napisano. Namesto da bi mu omogočili svobodno delovanje, so mu na pot položili nove kamne. Med raziskavo je bila njegova »izcelitvena metoda« opisana s pojmi kot »obravnavanje«, »pacient«, itd. ter opredeljena kot medicinska dejavnost. S tem je bil vnaprej programiran konflikt z zakonom o zdravilstvu.

Traberhof

Po zaključku raziskav v Heidelbergu se je Bruno Gröning avgusta 1949 odpravil na jug Nemčije. Želel se je izmuzniti vrvežu, ki je nastal okoli njega in se je umaknil na privatno posestvo v bližini Rosenheima. Sprva mu je uspelo svoje bivanje obdržati v tajnosti. Toda takoj ko so o njegovem prihodu na Bavarsko poročali prvi časniki, se je sprožil pravi hudournik ljudi. Do 30.000-glava množica ljudi di se je vsak dan valila proti Traberhofu v Rosenheimu. Poročali so tisk, radio in tedniki. Posnet je bil celo dokumentarni film z naslovom »Gröning«, ki je dokumentiral dogajanje okoli njega.

V drugem tednu septembra je »Zeitungsblitz« v posebni izdaji poročal:

»Medtem se je zbralo več kot deset tisoč ljudi, ki so na pekoči vročini ure dolgo čakali veliki trenutek, ko bo Gröning sto-

pil na balkon, spregovoril množici ter izžareval svojo izcelitveno moč. Ljudje so stali tesno stisnjeni drug ob drugem, da bi bili v popolnosti deležni njegovega ›izcelitvenega žarka«. Že so se pričele reakcije pri najtežjih bolnikih v invalidskih vozičkih ali stolih in pri posameznikih, ki so stali na periferiji.

Na pol slepi so ponovno spregledali, tisti z okvarami okončin so se ponovno dvignili, hromi so ponovno premikali svoje toge ude. Na stotine jih je poročalo o povečanih bolečinah na obolelih mestih, o trganju, zbadanju in gomazenju, o občutku nepopisne ›lahkotnosti« ali nenadoma izginulih glavobolih.«

Do takšnih scen ni prihajalo le na Traberhofu. Kjerkoli se je Gröning pojavil, so ga bliskovito obkrožili nešteti bolniki. Dogajanje okoli Gröninga je v svoji knjigi »Zdravilci danes« opisala Anita Höhne:

»Tako, ko je Gröning napovedal svoj prihod, se je pričelo romanje. Tipične prizore je opazoval novinar Rudolf Spitz ob nekem Gröningovem obisku v Münchnu septembra 1949:

›Ob 19.00 jih je na tisoče stalo na Sonnenstraße. Ob 22.30 so še vedno stali. V petih letih vojne sem veliko doživel, a nikoli nisem bil tako pretresen kot v tistih štirih urah, ko sem sedel nasproti Bruna Gröninga in doživel grozljivo parado bede in trpljenja. Epileptiki, slepi in hromi na berglah so se prerivali k njemu. Matere so Gröningu podajale svoje hrome otroke. Ljudje so padali v nezavest, slišali so se kriki, roteči klici na pomoč, prošnje, želje, vzdihljaji.«

Bolnike na nosilih, hrome, ogromno množico ljudi je opazoval nek drugi novinar iz Münchna, dr. Kurt Trampler prav tako na Traberhofu pri Rosenheimu, kjer je Gröning takrat živel. Trampler je prišel kot poročevalec za Münchner Allgemeinen – hladen novinar, ki je zabeležil le tisto, kar je sam videl in slišal:

›Sedaj slišimo z balkona glas, ki ni Gröningov, ter hitenje proti oknu. Münchenski šef policije nagovori zbrane. Poroča, da so se v Gröningovi navzočnosti zmanjšale njegove težave zaradi išiasa, ki so ga leta dolgo mučile. Pitzer zagotovo ni mož s prekomerno domišljijo, temveč lahko to, kar je pri sebi opazil, tudi dokaže.

Tedaj se je javno zavzel za Gröninga, odposlanec CSU Hagen pa mu sledi s podobno izjavo.«*

Tudi bavarska vlada je bila naklonjena Brunu Gröningu. »Münchener Merkur« je 7. septembra 1949 v članku z naslovom »Naklonjenost do Gröninga« poročal:

»Ministrski predsednik dr. Ehard je v ponedeljek na tiskovni konferenci pojasnil, da delovanje ›posebnega pojava«, kot je Bruno Gröning, ne sme biti ovirano zaradi paragrafov. Po njegovem pojmovanju ni nobenih večjih ovir, da Gröning ne bi pridobil dovoljenja na Bavarskem.

Bavarsko notranje deželno ministrstvo je pred zaključkom redakcije oznanilo: Kontrola izcelitvene dejavnosti Bruna Gröninga je pokazala, da se ta lahko šteje kot ljubiteljska in kot taka po zakonu o zdravilstvu ne potrebuje nobenega dovoljenja.«

Na Traberhofu je nastal okrog Gröninga velik vrvež. Našlo se je veliko špekulantov, ki so iz njegove sposobnosti želeli delati dobiček. Škodovali so njegovemu slovesu in ugledu ter povzročili, da se je oblast distancirala.

Ko so razmere postale nevzdržne, se je Gröning umaknil v bavarske gore. Želel se je ukvarjati z nekaj ponodbami o izgradnji zdravilišč. Njegov cilj je bil narediti ustanove, v katerih bi iskanci pomoči v urejenih razmerah lahko prejeli izcelitve. Zdravniki bi lahko po heidelberškem vzgledu delali preiskave pred in po zdravljenju ter dokumentirali morebitne izcelitve.

Špekulanti okrog Gröninga

Eno takšnih ponudb je dobil tudi od poslovneža iz Wangerooge, Otta Meckelburga. Iz hvaležnosti za izcelitev njegove žene je želel pomagati Gröningu ter mu predložil konkretne načrte za izgradnjo zdravilišč. Bruno Gröning je pristal in Meckelburg je postal njegov »menedžer«. Konec decembra sta se odpravila v Wangerooge. Tukaj

---

* Anita Höhne, Duhovni izcelitelji danes ..., S. 13 f.

je Gröning govoril na prireditvah, ki jih je organiziral Meckelburg in dosegel je nešteto izcelitev. Nekdanjemu komandantu koncentracijskega taborišča je podaril vse svoje zaupanje. V overjeni izjavi je 8. januarja 1950 v Wangerooge položil prihodnost svojega delovanja povsem v roke Meckelburga:

»Gospod Gröning izjavlja, da se strinja z načrtom gospoda Meckelburga ter se zavezuje, da bo za izpolnitev ciljev tega načrta osebno popolnoma na razpolago gospodu Meckelburgu pri ustanovitvi planiranega Društva in v Društvu samem, tudi pri njegovih kasnejših dejavnostih bo storil vse, kar bo v njegovi moči in bo koristilo doseganju prej navedenih ciljev.

To obvezo prevzema gospod Gröning tako osebno do gospoda Meckelburga, pa tudi do Društva, ki se ustanavlja in katerega cilji so navedeni zgoraj.

Gospod Gröning se s tem zavezuje, da ne bo teh obveznosti delil z nobeno drugo osebo in nobenim drugim krogom oseb. Svoje dejavnosti bo izvajal izključno v okviru Društva in le s soglasjem gospoda Meckelburga.«*

Še v januarju je Meckelburg ustanovil »Društvo za raziskovanje Gröningove izcelitvene metode«. On sam je postal poslovodni organ ter prejemal mesečno plačilo v višini 1000 nemških mark. Bruno Gröning ni prejemal nobenega denarja. Izkazalo se je, da Meckelburg svoje obljube ni držal. V Gröningu je videl zgolj izvor denarja ter ga posmehljivo označil za svojega »najboljšega konja v hlevu«. Za bolne mu je bilo vseeno. Gröninga je s pogodbo priklenil nase in »čudodelni izcelitelj« je moral delati, kar je zahteval.

Šele junija 1950 se je Gröningu uspelo odtrgati od Meckelburga, ki mu je kasneje obljubil maščevanje, rekel je: »Tega Gröninga bom že spravil na kolena, polomil mu bom vse kosti.«

Zatem je Gröning nekaj mesecev delal skupaj z münchenskim zdravilcem Eugenom Enderlinom. Ta je na Traberhofu prejel izcelitev ter ponudil Brunu Gröningu, da bi imel v njegovi ordinaciji predavanja.

---

* Overovljeni sporazum med Brunom Gröningom in Ottom Meckelburgom, sodno overjen v Wangeroogeju 8. januarja 1950

Vendar se je tudi Enderlin izkazal za špekulanta. Ni mu šlo za to, da bi pomagal, temveč je želel iz »fenomena Gröning« ustvariti kapital. Proti koncu leta se je Gröning z njim razšel in tudi ponovno sodelovanje v letih 1952/53 je zaradi enakih razlogov propadlo.

V času, ki je sledil, je imel Gröning predavanja v penzionu Weikerheim v Gräfelfingu. Novinar dr. Kurt Trampler ga je vzel k sebi ter organiziral srečanja. Gröninga je poznal že od jeseni 1949. Takrat je kot poročevalec Münchenskega časopisa prišel na Traberhof in nepričakovano je prejel izcelitev nekega obolenja noge. Iz hvaležnosti je napisal knjigo »Veliki preobrat« in se pri oblasteh zavzel za Gröninga.

Podobno kot pri Enderlinu so bila tudi predavanja v Gräfelfingu dobro obiskana. Dogajale so se neverjetne izcelitve. Vendar je tudi zveza s Tramplerjem razpadla. Nekega dne je mislil, da se je od Gröninga že dovolj naučil, se od njega ločil ter se kot izcelitelj osamosvojil.

Prenašal sleparje

Vedno znova so k Brunu Gröningu prihajali ljudje pod pretvezo, da mu želijo pomagati. Toda večino je zanimalo le, kako bi na račun njegovih sposobnosti lahko zaslužili. Zdi se, da je bil za takšne ljudi neustavljivo privlačen. Kadar svojih ciljev niso dosegli ali se je od njih ločil, so ga z dolgotrajnimi sodnimi procesi mnogokrat poskušali prisiliti k plačilu.

Tako npr. gospa Hülsmann. Po tem ko je se je izkazalo, da na račun Gröninga ne bo mogla ničesar zaslužiti, se je pritožila na delovno sodišče. Čas, ko mu je bila brezplačno na voljo, je zaračunala kot delovni čas ter naknadno zahtevala svoje plačilo. Bruno Gröning ji je moral do konca svojega življenja plačevati mesečno rento. To ni bil edini primer. V takšni ali podobni obliki je svoj pravi obraz pokazalo veliko njegovih nekdanjih sodelavcev.

Toda zakaj je Bruno Gröning vsem tem domnevnim pomočnikom dovolil tako blizu k sebi? Zakaj se ni takšnih špekulantov enostavno otresel?

Na nekem predavanju 31. avgusta 1950 v Münchnu je na to vprašanje odgovoril:

»Česa vsega niso ljudje do sedaj že poskušali, da bi s tem malim možem, z njegovim znanjem in sposobnostmi služili denar. Verjeli so, da so odkrili zlato jemo. Deloma so tudi imeli priložnost za zaslužek, a koristi jim hvala Bogu ni prineslo. Tudi takšni ljudje morajo biti, in sicer zato, da se izkaže, kakšen je človek, ki gre preko trupel in se pri tem niti ne vpraša, ali bolnim lahko pomaga ali ne. Obstajajo ljudje, ki gredo preko trupel, ki bolnega mirno pustijo ležati. Ti ljudje niso nikoli vprašali za njih, temveč so naredili vse, čisto vse, da so bili v moji bližini. Vem, da se tu in tam poraja vprašanje, če ta mož res toliko ve, kako to, da ni vedel tega, mogoče pa ne ve ničesar. Če in koliko vem, boste sčasoma spoznali. Toda tako je moralo biti. Ta material je manjkal pri izgradnji, da bom vam vsem pot naredil prosto.«

Grete Häusler je v svoji knjigi »Resnica o in okrog Bruna Gröninga« opisala naslednji dogodek:

»Ko sem nekoč ob slovesu zaželela gospodu Gröningu vse Dobro in rekla: ›Gospod Gröning, želim vam, da bi smeli imeti mir za svoje delovanje in da vas več ne napadajo napačni sodelavci,‹ mi je na moje veliko presenečenje odgovoril: ›Povsem napačno, tako mora biti!‹ Takrat tega nisem razumela, toda razložil mi je, zakaj vse to dela in mora prestat. S tem mi je razkril veliko skrivnost:

›Vem, kaj človek v sebi nosi. Ampak, če bi ljudem dejal: Ta je lažnivec, ta je slepar, tat, potem mi ne bi nihče verjel. Kaj moram narediti? Te ljudi moram pritegniti k sebi, jih poučiti o Dobrem, jih pripraviti k preobratu in jim nato dati možnost za laganje, goljufanje in krajo. Če to potem kljub vsemu storijo, potem je vsakomur jasno, kdo so. Takrat jih pustim, da se mi povsem približajo in nisem strahopetec, potem se borim.‹ «*

---

* Grete Häusler, Tukaj je resnica o in okrog Bruna Gröninga, Založba Grete Häusler Wegberg, ³1990, S. 68 f.

Prvi večji sodni proces

V letih 1951/52 je Bruno Gröning zaradi nedovoljenega opravljanja zdravilstva v Münchnu prvič stal pred sodiščem. Če je bavarsko notranje ministrstvo njegovo delovanje v letu 1949 štelo za prostovoljno ljubiteljsko dejavnost, je sedaj njegovo izcelitveno delovanje ocenilo kot zdravniško dejavnost. Obtožba se je opirala na zakon o zdravilstvu iz leta 1939, ki pa je odstopal od tedaj veljavne svobode v praksi in je nekdanje zdravilstvo želelo predati v roke nacionalsocialističnih zdravnikov. Bruno Gröning je bil na prvi in tudi na drugi stopnji oproščen. Predsednik deželnega sodišča je ob razglasitvi svoje sodbe marca 1952 pojasnil:

»Sodišče bi napačno presodilo, če bi obsodilo obtoženca zgolj na podlagi enostranskega mnenja izvedenca. Kajti če delovanje Gröninga sodi na področje zdravilstva, je izvedensko mnenje s področja, ki je še precej neraziskano, več kot dvomljivo.«*

V pritožbeni obravnavi je bila oprostilna sodba sicer potrjena, toda delovanje Bruna Gröninga je bilo jasno opredeljeno kot zdravljenje v smislu zakona o zdravilstvu:

»Obtoženec je tako brez dovoljenja in ne da bi bil pri ljudeh naročen, kot zdravnik opravljal dejavnost ugotavljanja, zdravljenja ali lajšanja bolezni, trpljenja ali telesnih okvar, kar se po smislu zakona o zdravilstvu šteje kot zdravilstvo. [...]

Vendar obsodba obtoženca ni uspela, ker so menili, da se je glede na dejansko stanje izvajanja zdravilstva nahajal v zmoti, kar izključuje krivdo in je potemtakem ravnal nenamerno.«**

Kljub izključitvi krivde in zmotni sodbi, v kateri se je znašel Bruno Gröning, je sodba, čeprav je bila oprostilna, potegnila za seboj sodno prepoved izceljanja. Odslej je moral Bruno Gröning vedeti, da je njegovo delo izceljanja prepovedano v smislu Zakona o zdravilstvu. Niso

---

* Izšlo v seriji člankov v »Neuen Blattes« »Njegova beseda premaguje bolezen« 7. julija 1957 pod naslovom »Poces je ponovno preložen«.

** Sodba v kazenski zadevi proti a) Brunu Gröningu in b) Ottu Meckelburgu zaradi prestopka proti zakonu o zdravilstvu, 8. julij 1952.

prepoznali pravih povezav njegovega delovanja, zavoljo česar njegov načina izceljanja ni imel ničesar skupnega z zdravljenjem v medicinskem smislu.

Gröningove tablete

Bruno Gröning je moral ponovno iskati način, ki bi mu omogočil svobodno delovanje. Želel je delovati urejeno ter se izogniti vsem konfliktom z zakonom o zdravilstvu. Pripravljen je bil celo opraviti izpit za zdravilca, a njegova prošnja je bila odklonjena z zelo dvomljivo obrazložitvijo.

Dober način, kako kljub temu doseči ljudi, mu je ponudil Rudolf Bachmanns z ustanovitvijo »Dinamičnega biološkega laboratorija«. Tam je želel Bachmann po nekem starem domačem receptu iz zelišč izdelati dve biološki snovi »G 52« in »L 52«, ki bi ju Bruno Gröning nagovoril in tako vanju položil svojo izcelitveno moč.

Bruno Gröning je ponudbo sprejel in dejansko je prišlo do izdelave preparatov. 9. junija 1953 je poročal o načrtih:

»Za izdelavo tega zdravila imam na razpolago laboratorij z svojo moderno opremo in tudi ekipo strokovnih sodelavcev. Po mojih napotkih je že izdelana cela vrsta zdravil, s katerimi bomo dosegli velik uspeh. Poleg številnih zdravnikov so snovi preizkusili tudi na Univerzitetni kliniki v Münchnu in podali najboljše izvedensko mnenje. Bavarsko državno notranje ministrstvo je na osnovi tega mnenja podelilo licenco za izdelavo zdravila. Za preparate se zelo zanima farmacevtska industrija: tuje tovarne želijo prevzeti distribucijo, znana podjetja iz Zvezne republike se potegujejo za nakup posameznih receptov.«

Kasneje je o laboratorijskih preparatih zapisal:

»Gospod Rudolf Bachmann mi je leta 1953 ponudil, da želi mene in moje Delo dejansko podpreti. On sam, gospod Bachmann, je [...] preparat izdelal in s tem je želel, tako je dejal, meni ustvariti finančno podlago, da bi lahko financiral svojo nadaljnjo dejavnost (ustanavljanje zdravilišč za bolne iskalice pomoči). Da bi izvedel, kako so sredstva, ki jih je pripravil

Bachmann, ocenjena s strokovno medicinskega stališča, sem se povezal z gospodom dr. med. Höchtom iz Münchna, ki mi trdno zagotovil, da je sredstvo neoporečno. Na osnovi tega zagotovila sem dal svoje ime za laboratorij tako, da je prejel naziv »Bruno Gröning laboratorij«.

Gospod Bachmann je želel te preparate skladiščiti zasebno, ker ni hotel podpirati grosistov in preprodajalcev (lekarn). S tem njegovim predlogom se nisem nikoli strinjal in sem zahteval, da se preparati prodajajo izključno lekarnam. Gospod Bachmann se ni strinjal z mojo zahtevo; bil je zelo vnet poslovnež.«

Tudi Bachmann se je izkazal za špekulanta, ki dela le za svoj žep. Ni razpolagal z dobro opremljenim laboratorijem in iz celotnega projekta se je za Bruna Gröninga izcimilo le malo pozitivnega. Nasprotno: ko je Bachmann kmalu za tem umrl, je zapustil visoke dolgove, ki jih je moral poravnati Gröning namesto njega. Bruno Gröning:

»Na kratko želim poudariti:

- prvič, da iz tega nikoli nisem nameraval ustvariti dobičkonosnega posla
- in drugič, da je izid (prodaje preparatov) enak ničli, kajti gospod Bachmann me je s svojim slabim trgovanjem spravil tako daleč, da sem moral plačati že več tisoč nemških mark za poravnavo dolgov in jih še moram plačati. Gospod Bachmann je za ureditev laboratorija porabil zelo veliko denarja. Denar je bil zbran s pomočjo posojil mojih prijateljev, in zdaj ga moram jaz vrniti. Gospod Bachmann je v preteklem letu umrl, torej on ne more več izpolniti svojih obvez. Ker ni zapustil ničesar, sem predvsem jaz tisti, ki sem prizadet.«

Gröningova zveza

Da bi kljub prepovedi izceljanja dosegel čim več ljudi, je Bruno Gröning že v začetku petdesetih, začel ustanavljati skupnosti. Tam je zgolj predaval in ves svoj trud usmeril v posredovanje svojega nauka iskalcem pomoči.

22.11.1953 je bila v Murnau/Seehausen ustanovljena krovna organizacija »Gröningova zveza«. Zveza naj bi bila zavedena v register društev in bi zaščitila delovanje Bruna Gröninga. Tako naj bi se dokončno preprečil nadaljnji konflikt z zakonom o zdravilstvu.

Predsedstvu Zveze Gröning so med drugim pripadali: grof Zeppelin, grof Matuschka, Anny Freiin Ebner von Eschenbach, višji gradbeni svetnik Hermann Riedinger in direktor Konstantin Weisser, na začetku kot soustanovitelj tudi Rudolf Bachmann, s katerim pa je zveza kmalu prekinila. Predsednik do konca življenja je bil Bruno Gröning.

Zapisnikar Zveze je bil novinar iz Heidelberga, lektor pa Egon Arthur Schmidt. Že v Herfordu je bil tesno ob strani »čudežnemu izceditelju« in ustanovil je društvo »Prstan prijateljev Bruna Gröninga«. Vendar to ni delovalo v duhu Bruna Gröninga in je bilo po krajšem času razpuščeno. S Schmidtom se je Gröning takrat razšel, ker je poveril prostovoljne prispevke.

Leta 1952 se je Schmidt ponovno obrnil na Gröninga s pojasnilom, da je uvidel svoje napake. Prosil je, če sme pomagati pri izgradnji Delovanja in Bruno Gröning ga je ponovno sprejel za sodelavca. Tako je imel Schmidt ponovno možnost pokazati, če mu je več do blagostanja bolnikov ali do svoje lastne finančne koristi.

Leta 1955 se je Bruno Gröning dokončno razšel s Schmidtom, ker ta ni spremenil svojih nazorov. Kmalu je poskušal ustvariti dobiček na račun Gröningovih sposobnosti. Podobno kot pred tem gospa Hülsmann, si je tudi on prizadeval s procesi proti Gröningu. Od njega je hotel naknadno denar za svoje prostovoljno sodelovanje.

Poslovodstvo sta prevzela Konstantin Weisser in Hermann Riedinger. To je zgledalo precej obetavno, glede na to, da sta bila oba zelo sposobna in bi njuna izobrazba lahko zelo koristila izgradnji delovanja Bruna Gröninga. Skrivalo pa je tudi nevarnost, da bosta ravnala arogantno proti volji preprostega delavca, ker ni dosegal njune izobrazbe.

Sčasoma so stvari resnično šle v to smer in Brunu Gröningu je bilo z njima vedno težje komunicirati. Zdelo se je, da sta popolnoma pozabila, da zveza ne nosi le Gröningovega imena, temveč zaradi njega tudi obstaja. Zanju je bila Zveza Gröning vedno bolj sama sebi

namen. Njen pravi smoter, pomagati trpečim v stiski, sta popolnoma spregledala. Videti je bilo, kakor da nočeta priznati, da se izcelitve dogajajo zaradi Gröninga in ne zaradi Zveze.

Tako se je Gröningova zveza razvijala vedno bolj v drugo smer, kot bi pravzaprav morala iti. Za moža, čigar ime je nosila, je postala Zveza ječa, ki ga je vedno bolj utesnjevala, namesto da bi ga naredila svobodnega.

Veliki sodni proces

4. marca 1955 je državno tožilstvo vložilo obtožbo proti Brunu Gröningu. Ponovno so ga bremenili, da deluje v nasprotju z Zakonom o zdravilstvu. V eni od točk obtožnice so ga obdolžili povzročitve smrti iz malomarnosti.*

Ko je dobil obtožnico, se je obrnil na svoje prijatelje:

»Moji dragi prijatelji!

V teh dneh so celoten tisk in radijske postaje v bolj ali manj tendencioznem stilu poročali, da je münchensko državno tožilstvo druge stopnje pripravilo proti meni tožbo zaradi povzročitve smrti iz malomarnosti. Leta 1949 naj bi 17-letnemu dekletu, ki je bolehalo za tuberkulozo, obljubil izcelitev in ji pri tem prepredil zdravljenje v sanatoriju ter obisk zdravnika. Jaz naj bi bil kriv za njeno smrt.

Kdor je z zdravim razumom slišal ali bral to sporočilo, je lahko spoznal, da je bilo objavljeno z določenim namenom: ustvariti zmedo med mojimi prijatelji in vse iskalce pomoči odvrniti od spoznanj, ki sem jih razglašal. Z vsemi sredstvi se poskuša ovirati moje aktivnosti, aktivnosti Gröningove Zveze in tudi vaše.

Seveda so stvari drugačne, kot so predstavljene! Mojim prijateljem ni treba pojasnjevati moje različice, oni vedo, da nikoli ne obljubljam izcelitev in ne odsvetujem zdravniške oskrbe.

---

* Izčrpen prikaz procesa iz knjige Grete Häusler, Tukaj je resnica..., »Veliki proces«, S. 97-189.

Leta 1952 sem bil oproščen. Ali ni nenavadno, da »primer Kuhfuß«, ki se je zgodil že v letih 1949/1950, v procesu proti meni v letih 1951/1952, navkljub vsej predloženi dokazni dokumentaciji, ni bil sprožen že takrat!

Ali ni pozornost vzbujajoče to, da so preiskave za ponovno obnovo procesa proti meni sprožene ravno v tem času, ko je javnosti postalo znano, da je bila 22.11.1953 v Murnau ustanovljena »Gröningova Zveza«! Kajti od januarja 1954 je policija zaslišala in opazovala številne krajevne voditelje skupnosti in prijatelje ter tudi zvezne člane.«

Priprava procesa se je vlekla več kot dve leti. Obramba Bruna Gröninga je bila znatno otežena. Skoraj vse razbremenilne priče so bile zavrnjene, priče obtožbe pa so bile odobrene. Med njimi sta se znašla tudi dva Gröningova nekdanja sodelavca: Eugen Enderlin in Otto Meckelburg – v prvem procesu še soobtoženi – je sedaj opazno ostro naperjeno nastopil proti Gröningu. Vse je storil za to, da bi mu škodoval.

V točki obtožnice, ki je obravnavala uboj iz malomarnosti, je odigral odločilno vlogo. Šlo je za primer, ki se je zgodil v času njegovega »menedžerskega delovanja« za Gröninga.

Novembra 1949 je bančni uradnik Emil Kuhfuß skupaj s svojo sedemnajstletno hčerko Ruth, ki je bolehalo za obojestransko pljučno tuberkulozo, prišel na eno od Gröningovih predavanj.

Gröning je takoj spoznal, da se dekletu ne da več pomagati in to je rekel tudi zdravniku, ki je bil prisoten. Vendar je Meckelburg nanj odločno pritiskal ter zahteval, da se zavzame za primer. Tako je po predavanju prišlo do osebnega srečanja med Brunom Gröningom in Ruth Kuhfuß. Gröning je bolnico hrabil, od očeta pa zahteval, naj čez devet dni poskrbi za pregled pri specialistu. S tem je želel doseči, da se dekletu, ki o zdravnikih ni hotela več slišati, preda v medicinsko oskrbo. Oče je zagotovil, da bo za to poskrbel.

V času, ki je sledil, je korespondenca vodila samo do Meckelburga in ni prodrla do Bruna Gröninga.

Šele maja leta 1950 je ponovno slišal za Ruth Kuhfuß. Oče je med tem Gröningu pošiljal roteča pisma, v katerih ga je prosil, naj jih obišče. Meckelburg pisem ni posredoval dalje, temveč se je brez Gröningove vednosti dogovoril za srečanje z gospodom Kuhfußom. Šele tik pred dogovorjenim terminom je Meckelburg o srečanju obvestil Gröninga ter ga prisilil, da je šel zraven.

Kasneje je Meckelburg trdil, da je Bruno Gröning dekletu obljubil izcelitev. Pri tem pa je bil on sam tisti, ki je očetu zagotovil, da bo Gröninga pripravil do tega, da bo njegovo hčerko izcelil. Meckelburg je v bančnem uslužbencu videl dober vir zaslužka, ki ga je hotel izkoristiti, pri tem pa je potreboval Gröninga. Kmalu po tem obisku se je Gröning z Meckelburgom razšel.

Težak očitke proti Brunu Gröningu je bil, da je Ruth Kuhfuß prepovedal zdravljenje pri zdravniku. Očitku nasprotno je bilo dejstvo – kar so potrdile tudi priče obtožbe – da je dekle že na prvem srečanju napoltil k zdravniku. Tudi v nekem radijskem govoru jeseni leta 1949 je ljudi pozval, naj »se vse do konca pustijo pregledati zdravniku«. Iskalcem pomoči je vedno svetoval, naj zaupajo svojim zdravnikom.

Ruth Kuhfuß, ki je imela za seboj že nekaj bolečih, a neuspešnih zdravljenj, se je branila nadaljnjega zdravljenja. 30. decembra 1950 je zaradi posledic bolezni umrla.

Z medicinskega stališča je primer Ruth Kuhfuß osvetlil dr. med. Otto Freihofer, v izjavi izvedenskega mnenja:

»Vsak laik bi pri podrobnejši analizi moral priti do prepričanja, kakor je bilo izrečeno tudi s strani Zavoda za zdravstveno varstvo Säckingen, da je ozdravitev zaradi zelo težkega stanja, kjer je bilo po zdravniških ugotovitvah »življenje ogroženo«, oz. pri čemer »grozi smrt«, z vidika človeške presoje brezupna. Prav tako bo vsak pošten zdravnik, ki razmišlja v smislu irae et studio in ki ne povsem samozavestno verjame, da se lahko v lasti najnovejših zdravil odpove moči narave, mora pritrditi mnenju izvedenca gospoda prof. Lydtina iz Münchna, ki pravi, da se ne more reči, da je bila pred 5.11.1949 verjetnost ozdravitve večja.

Po mojem mnenju je več kot presenetljivo, da je pacientka sploh živela do 30. decembra 1950, tako da je vpliv Gröninga le nekoliko podaljšal njeno življenje.

Za konec želim zaključiti svojo dobronamerno izjavo, da se trditvi:

1. da so obstajale možnosti za izcelitev,

2. da bi bilo čas življenja pacientke Kuhfuß možno še podaljšati, če gospod Gröning ne bi nikoli prišel v njeno bližino ne morejo s sigurnostjo napovedati niti nista zaradi tega upravičeni.«

Protislovnost obtožb proti Brunu Gröningu zaradi uboja iz malomarnosti je prikazal Josef Hohmann, nekdanji direktor srednje šole, v dopisu iz leta 1956:

»Resnica je najrazločnejše vidna, če človek pogleda iz ozadja, če primer obrnemo okrog.

Preizkusimo ta izrek na primeru Kuhfuß. Predpostavimo torej, da je za TBC-jem obolelo dekle v začetnem stadiju bolezni prišlo najprej h gospodu Gröningu in on jo je leto in pol brezuspešno izceljal obolenja tuberkuloze. Označimo to fazo z A.

Zatem gre to na smrt bolno dekle k profesorjem in zdravnikom in med njihovim zdravljenjem umre. To naj bo faza B.

Začne se proces. Zdravniki nastopijo kot izvedenci. Ugotovili naj bi, kdo je nedolžen. Stavit grem, da bi se vsi zdravniki in profesorji, vse medicinske fakultete, vsi zdravniki z vsega sveta zavzeli za fazo B in bi trdili, da v fazi B, v vsej svoji popolnosti kraljuje nedolžnost in bi takoj nato postavili vprašanje: le kako si lahko nekdo vzame izključno pravico nad letom in pol! To bi bilo naravnost smešno in absurdno!

In ravno zaradi faze B je Gröning obtožen. Potemtakem ima za seboj vso moderno šolsko medicino, morda cel milijon znanstvenikov, ki soglasno kažejo na njegovo(!) nedolžnost.«*

---

* Grete Häusler (Hrsg.), Med nami je NEKDO, ki ga nihče ne pozna, Založba Grete Häusler Wegberg, 1988, S. 29.

Konec julija 1957 je v porotni dvorani sodišča v Schöffenu dežele München prišlo do obravnave. V točki, ki je obravnavala umor iz malomarnosti, je bil Bruno Gröning oproščen. V kršenju zakona o zdravilstvu pa mu je bila vendarle naložena kazen v višini 2000 nemških mark.

Čeprav je bila sodba na prvi pogled videti pozitivna, je bila zanj nesprejemljiva. Pomenila je isto kot prepoved delovanja. Zaradi napake njegovega odvetnika, ki je sodbo ocenil precej bolj pozitivno kot Gröning, ni pritožbe vložil on, marveč državno tožilstvo. Druga obravnava je bila ponovno v Münchnu v sredini januarja 1958.

Ločitev od Gröningove zveze

Medtem je oktobra 1957 prišlo do spora med Brunom Gröningom in vodstvom Zveze. Zaradi ozkosrčnosti birokracije je Zveza Bruna Gröninga močno oškodovala.

Povod za spor je bila sodba, po kateri je moral Bruno Gröning v kratkem času plačati 2000 nemških mark kazni. Ker za svoje delovanje ni jemal denarja in tako za plačilo ni imel na razpolago finančnih sredstev, se je predsedstvo Zveze že na začetku procesa odločilo, da bo poravnalo nastale stroške. Ampak to, da je k temu spadala tudi kazen, se je predsedstvu zdelo sporno. Z dolgotrajnim birokratskim načinom so se hoteli prepričati, ali je Zveza sploh dolžna plačati kazen. Nato bi še morali zbrati potreben denar. Tako se je lahko predvidelo, da bodo nujna sredstva za Bruna Gröninga – če sploh – prišla veliko prepozno. Zveza je torej stala križem rok, medtem ko bi moral Bruno Gröning zaradi neplačila določene kazni iti v zapor. Zato je med njim in Zvezo prišlo do odkritega spora in končno do razkola.

V svoji 62 strani obsegajoči »Bilanci dejavnosti Zveze« je Bruno Gröning opisal vse točke, v katerih mu je Zveza škodovala. Njegova izjava v povzetku:

»Če naredim primerjavo med svojim nekdanjim okoljem (špekulanti Meckelburg, Enderlin, Schmidt in Hülsmann) in zdajšnjim okoljem (člani predsedstva Zveze), potem pridem do

istega zaključka: končni rezultat je danes enak kot takrat. Danes niso ti, ki so hoteli postati moji največji, najtesnejši in najboljši prijatelji, nič drugačni kot takrat. Takrat so me ogoljufali umazani obrtniki. Danes so odpovedali prijatelji s tem, ko so lahko mirno gledali, da zaradi procesa, zaradi obsodbe, zaradi tega, da nisem prejel nobene pomoči, s tem, da nisem mogel obiskati svojih skupnosti brez tveganja, zaradi tega, da se ni nič ukrenilo proti hujskanju tiska, zaradi tega, ker so povzročali samo zmedo, da enostavno ni bilo nikogar, ko sem potreboval ljudi, ki bi me s svojo šolsko izobrazbo ter svojim položajem v posvetnem življenju, ki bi me lahko in bi me morali podpirati, da ni prišlo do tega, za kar sem sedaj na tej Zemlji.

Nihče od teh prijateljev se ni zavzel zame, da bi mi izbral svobodo, nihče ni imel poguma, da bi se resnično zavzel zame. Zgodilo se ni nič. Birokratsko malenkostno so sprejemali sklep za sklepom. Nihče se ni resnično zavzel zame, nihče se ni zame angažiral, nihče ni resnično z vsem svojim trudom naredil tega, da bi me končno razbremenil vseh teh bitk v procesih in proti tisku ter se postavil pred mene, da bi lahko delal to, zaradi česar sem na Zemlji. Ljudem želim posredovati življenjsko moč in jih voditi k veri.

Da za to potrebujem mir, da ne smem biti vedno znova oviran od posvetnih, zunanjih vplivov, da potrebujem resničen zaščitni zid, da pustim nemoteno delovati to, kar mi je dano, na to ni nihče pomislil, nihče od mojih prijateljev, od teh, ki želijo biti moji prijatelji. In to je sramotno in zame največje razočaranje.

- Špekulanti so hoteli izvleči korist zase in so se izkazali kot slabi ljudje.

- Prijatelji Gröningove zveze so bili preveč mlačni, preveč ravnodušni, preveč lagodni, da ne rečem zlohotni.

In rezultat je enak:

Nisem se osvobodil. Mnogo prijateljev iz predsedstva Zveze ni držalo obljube. Z vsemi ukrepi so me le zadušili.«

Weisser je odstopil in Gröningova zveza, ki se ji ni nikoli uspelo vpisati v register društev, se je po kratkem času razpustila. Na njeno

mesto je stopilo »Društvo za podporo duhovne in naravne življenjske eksistenčne osnove«. Ustanovljeno je bilo leta 1958, njena predsednika pa sta bila Erich Pelz za Nemčijo in Alexander Loy za Avstrijo. Toda tudi to zadnje Društvo, ki je bilo ustanovljeno v času življenja Bruna Gröninga, ni opravljalo tega, kar se je od njega pričakovalo. V statutu društva ni bilo njegovo ime niti omenjeno.

Njegova beseda odžene bolezen

Kljub sporom in borbam se je delovanje Bruna Gröninga nadaljevalo. Tako je dr. Horst Mann leta 1957 v seriji člankov, objavljenih v »Neuen Blatt«, z naslovom »Njegova beseda odganja bolezen«, med drugim poročal:

»Naslednje jutro sem se peljal iz Hamelna proti Springe malemu mestu ob reki Deister. Tudi tukaj se je ustanovila Gröningova skupnost. Povod za to je bila izcelitev cele vrste ljudi. In tudi tukaj, kot prej v različnih predelih pokrajine Schleswig-Holstein v Augsburgu, Hamelnu, Dunaju, Plochingenu in drugih mestih, sem doživel, da so ljudje vstajali in mi pripovedovali o svojih izcelitvah. Imenovali so mi zdravnike, ki so jih zdravili. Razlagali so o svojih izcelitvah, za katere se morajo zahvaliti Gröningu. In vedno znova so bili pripravljani dvigniti roke ter dati izjave pod prisego.

›Že kot dojenček sem imela izpahnjena oba kolka,‹ je pripovedovala petdesetletna Julia Prohnert iz Hannovera. ›Kasneje sem lahko hodila le z berglami. Zdravnik je lahko moje težave samo lajšal. Ko sem poslušala predavanje gospoda Gröninga, sem začutila močno reakcijo. Moj hrbet, ki je bil že popolnoma ukrivljen, se je ponovno zravnil. Spet sem lahko hodila. Težave se od takrat niso več pojavile ...‹

›Imel sem sklepno revmo in nenehno sem trpel zaradi izpuščajev in vnetij. Gospod Gröning me je tega osvobodil,‹ je rekel Wilhelm Gabbert iz Hamelna.

›Moje bolečine so bile zaradi obolenja žolčnika znosne le z morfijem,‹ je poročal Kurt Severit iz Evestorfa. ›Zahvaljujem se Brunu Gröningu, ker me je osvobodil teh bolečin.‹

›Imel sem povišan sladkor,‹ je poročal Robert Thies iz Springa. ›Še bolj grozeča pa je bila oslabeledost srčne mišice. Nobena od teh tegob me danes ne obremenjuje več. Za to se zahvaljujem gospodu Gröningu.‹

In to se je kar nadaljevalo. Poročali so mi ljudje vseh starosti. Moški, ženske in otroci. Našteti je bilo veliko bolezni: od glavobolov, preko vnetij živcev, išiasa, ledvičnih in žolčnih obolenj do srčnih motenj in ohromelosti.

Vendar je tukaj bilo še nekaj drugega, kar me je globoko pretreslo. Mnogo jih je pred vsemi poslušalci odkritosrčno pripovedovalo, da so preko Gröninga doživeli neko notranjo preobrazbo. Gonja za uspehom in egoistična naravnost sta se umaknili notranjemu miru, spokojnosti in razmišljanju v korist skupnosti.

V teh pogovorih z ljudmi, ki so se s pomočjo Bruna Gröninga počutili izceljene, se je v meni porajalo vedno glasnejše vprašanje: Je bil izcelitven uspeh možen pri vsakem človeku – oziroma še bolj drzno – pri vsaki bolezni? Kje je bila meja moči, ki je izhajala iz Gröninga? Ali ni bilo tukaj nevarnosti? [...]

To vprašanje sem mu zastavil ob svojem zadnjem obisku. ›Ne morem in nočem nobenega človeka siliti,‹ mi je odgovoril. ›Če se nekdo zapre in ne nosi v sebi pripravljenosti odpreti se moči, ki vodi v red, potem tudi meni manjka pripravljenost, da ukrepam. Od takih ljudi samo terjam, da zlomijo okove zla, ki zadržuje zdravilno moč.‹

Imel sem še eno vprašanje: ›Vsaka bolezen je različno nevarna,‹ sem rekel. ›Predpostavimo, da vas pokliče zdravnik, ki se sedaj bori za zdravje svojega težkega bolnika, ki ga je odpisalo več zdravnikov. Ali bi lahko pomagali?‹

›Da,‹ je brez obotavljanja odgovoril Gröning. ›Če bolnik verjame v to in zdravnik zaupa svoji poti, uspeh ne bo izostal. Skupno zaupanje bo v bolniku razvilo nesluteno moč. Pogosto pride uspeh najhitreje prav tam, kjer se bolni človek v obupu oprime zadnje rešilne bilke.‹ «

Nadaljevanje procesa

Na prizivni oz. pritožbeni obravnavi januarja 1958 je Brunu Gröningu škodilo dejstvo, da pritožbe ni vložil sam, temveč jo je vložilo državno tožilstvo. Vendar mu ni škodovala le malomarnost njegovega takratnega odvetnika, temveč je pripravi na obravnavo škodovalo tudi njegovo omahovanje pri izročitvi pisnega gradiva Gröningovemu novemu pravnemu zastopniku, kar je oviralo pripravo na obravnavo.

Naslednje slabosti, so bili tudi nastopi prič obtožbe. Bili so dosti bolj prepričljivi od prič obrambe. Videti je bilo, da so se zedinili v točki »prepoved obiska zdravnika«.

Sodba se je tokrat glasila:

Osemmesečni zapor zaradi uboja iz malomarnosti in 5000 nemških mark denarne kazni zaradi kršitve zakona o zdravilstvu. Obsodba je bila izrečena pogojno.

Anny Freiin Ebner iz Eschenbacha, ki je bila prisotna tako na prvi kot na drugi obravnavi, je sodbo označila kot sramoto za Nemčijo.

Bruno Gröning je pojasnil, da je obsojen, ker dela Dobro. Potožil je, da med celotnim procesom ni nikogar zanimalo, kako pride do izcelitve, niti njegovih lastnih odvetnikov ne. Če bi to vprašanje obravnavali, potem bi se izkazalo, da njegovo Delovanje nima nič skupnega z zdravniškim načinom zdravljenja. Proces bi se moral ustaviti. Toda pojasnitev tega vprašanja ni na sodišču zanimala nikogar. O Gröningu so imeli vnaprej izdelano mnenje, ki ga niso bili pripravljene spremeniti.

Toda tudi to ni bil konec procesa. Tokrat je revizijo zahteval Bruno Gröning. Višje državno sodišče v Münchnu je razpisalo termin obravnave 22. januarja 1959. Toda med tem se je v življenju Bruna Gröninga zgodila tragedija.

Njegova pot se konča v Parizu

Pozno jeseni leta 1958 je s svojo drugo ženo Josette, s katero sta se poročila maja 1955, odpotoval v Pariz ter se pustil preiskati zdrav-

niku, specialistu za raka, s katerim sta se dobro poznala, dr. Pierru Grobinu. Analiza več rentgenskih posnetkov je bila: rak na želodcu v zadnjem stadiju. Dr. Grobon ga je hotel takoj operirati, a Bruno Gröning je operacijo odklonil.

Odpeljal se je nazaj v Nemčijo in pripravil božična praznovanja skupnosti. 4. decembra je na magnetofonski trak posnel govor, ki naj bi ga predvajali na vseh božičnih praznovanjih. Nato sta z ženo ponovno odpotovala v Pariz. Dr. Grobon je medtem s primerom seznanil priznanega specialista dr. Bellangerja, kirurga za rakava obolenja. Operacija je potekala na njegovi kliniki v ulici Henner, nedaleč od Montmartra, 8. decembra. Izid je bil celo za zdravnike zastrašujoč: bilo je še mnogo slabše, kot je bilo slutiti na rentgenskih posnetkih – za operacijo je bilo prepozno. Rano so takoj ponovno zašili.

Josette Gröning je takrat zapisala:

»Niso mogli razumeti, da Bruno na zunaj pokaže tako malo svojega strahotnega notranjega trpljenja, da še lahko normalno diha, da je njegova presnova v zadnjih tednih še vedno brezhibno delovala, da je njegova krvna slika odlična. Bolnike v takšnem stadiju ob zaužitju še tako majhne količine hrane običajno muči slabost ter ponavljajoče bljuvanje in pacienti še ob tako veliki pozornosti ter skrbi počasi od lakote umrejo. Pri Brunu vsega tega ni bilo.«

Na presenečenje njegovih zdravnikov si je zelo hitro opomogel in se odpeljal nazaj v Nemčijo, kjer je proslavil božične praznike.

Sredi januarja 1959 se je za tri dni srečal s predstavnikoma novega Društva ter določil, kako naj se Delo izgradi. Nihče od njiju ni slutil, da je to njuno zadnje srečanje z Brunom Gröningom.

21. januarja je ponovno odletel v Pariz. Zaradi zamašitve debelega črevesa je bila operacija neizbežna. 22. januarja 1959 ob devetih dopoldan – ob istem času, kot se je v Münchnu začela revizija procesa – je bil Bruno Gröning ponovno operiran. Prenašati je moral to, kar je neštetim ljudem prihranil, sam sebi ni mogel in smel pomagati.

Ko je tisto jutro ležal v narkozi, je Pariz nenadoma zajela silovita nevihta. Njegova žena je poročala:

»Nenavaden je tudi naslednji naravni pojav. 22. januarja 1959, medtem ko je bil moj mož še v narkozi, se je iz jasnega in vedrega neba nad Parizom nenadoma razbesnela nevihta z grmenjem in bliski. Postalo je tako temno, da je bilo potrebno sredi belega dne prižgati luči. Bolniške sestre so izrazile presenečenje nad tako silovito nevihto.

V dneh po operaciji so bili Brunova temperatura, krvni tlak in pulz povsem normalni. Dvakrat je celo vstal ter sedel na stol.«

25. januarja je padel v koma in naslednjega dne, 26. januarja 1959, kot je zdravnik zapisal v mrliški list, je Bruno Gröning ob 13.46 umrl na kliniki Henner zaradi raka.

Je bil res rak vzrok smrti? Dr. Bellanger je po drugi operaciji dejal:

»Razdejanje v Brunovem telesu je strahotno, njegova notranjost je povsem izgorela. Zame je uganka, kako je lahko tako dolgo živel in je lahko zdržal te strahotne bolečine.«

Bruno Gröning je že leta pred tem izjavil:

»Če mi bodo delovanje prepovedali, bom notranje izgorel.«

Kako je Bruno Gröning nosil svojo grenko usodo, potrjuje pismo, ki ga je dr. Grobon 26. februarja 1959 napisal njegovi vdovi.

»Ta trud zdravnikov, posvečen Brunu Gröningu, je bil povsem nareven in lahko rečem, da jim je bila v veliko oporo in v pogum, moč volje in izredna osebnost, ki so jo našli v Brunu Gröningu. [...]«

Dr. Bellanger je svoje občudovanje do Bruna Gröninga izrazil tudi v pismu, ki ga je napisal decembra 1974:

»Bruno Gröning je bil mož s srcem, dragocen človek, ki se je uveljavil. Njegovo dostojanstvo ob trpljenju in smrti je še danes občudovanja vredno.«

Truplo Bruna Gröninga je bilo upepeljeno v krematoriju v Parizu, žaro pa so pokopali na gozdnem pokopališču v Dillenburgu.

Proces so zaradi smrti obtoženca ustavili, zaključna sodba ni bila nikoli izrečena.

»Čudodelni zdravnik iz Herforda«, ki je tisočim in tisočim ljudem prinesel odrešitev, je sam in zapuščen umrl v mali ulici v Parizu. Zakaj

se je moralo to zgoditi? Zakaj je moral prenašati tako grenko trpljenje? Zakaj ni mogel pomagati samemu sebi?

Grete Häusler je v knjigi »Doživeti odrešitev, to je resnica« zapisala:

»Bruno Gröning je v svojem kratkem bivanju na Zemlji povzročil veliko Dobrega. Dar pomaganja in izceljanja mu je bil položen že v zibelko. Vsepovsod, kamorkoli je prišel, so se dogajale čudovite stvari, ki se jih z razumom ne da pojasniti. V javnost je stopil leta 1949. Po velikih izcelitvah, ki so nastopile v Herfordu ter po tem, ko so o njem govorili doma in v tujini, je po treh mesecih dobil prepoved izceljanja. Pregarjali so ga ter ščuvali ljudi proti njemu, naprtli so mu Veliki proces in hoteli so ga kaznovati in obsoditi. Zakaj? Komu je naredil kaj zlega? Nikomur, toda tisočem ljudem toliko Dobrega, tega ne bi mogli prejeti od nobenega drugega človeka. Nedolžnega so hoteli kaznovati! Nedolžnemu so preprečili delati to, kar mu je Bog zapovedal – pomagati ljudem!

Bridko je moral prenašati to zlo v Parizu na Kliniki za zdravljenje raka v ulici Henner! V bridkih bolečinah je notranje izgorel od Heilstrom*, ki ga ni smel posredovati dalje. V Nemčiji so mu to prepovedali z zakonom. Zaradi vseh laži in podtikanj so ga zvelikli na sodišče kot zločinca!

Tiho in sam, noben prijatelj ni vedel za to, je nosil vso žalost človeštva. In to bojevanje ni bilo zaman! Moralo se je tako zgoditi, drugače več ni bilo mogoče pomagati ljudem.«**

V knjigi »Živim, da bi lahko človeštvo živelo dalje« Grete Häusler opisuje:

»Pri uporabi besede ›žrtev‹ moramo biti ljudje zelo pazljivi. Toda ko je Bruno Gröning v Parizu umrl, opisuje ta beseda resnico v vsej svoji teži.«***

---

* Heilstrom: str. 10

** Grete Häusler (Hrsg.), Bruno Gröning: Doživeti odrešitev pomeni doživeti resnico, Grete Häusler-Založba, Wegberg, ¹1989, S. 10.

*** Grete Häusler, Bruno Gröning: Živim, da bi človeštvo lahko živelo dalje, Grete Häusler-Založba, Wegberg, ³1990, S. 52.

Samo tako je bilo mogoče, da se je lahko njegova beseda uresničila, kot to danes dokazujejo številna Uspešna poročila:

»Ko ne bom več na Zemlji kot človek, to pomeni, ko bom odložil svoje telo, bo človeštvo tako daleč, da bo lahko vsak sam pri sebi doživel pomoč in izcelitev.«